

Elegir mi vida

Títol original: *Partir un jour* (AKA: *Leave One Day*) **Direcció:** Amélie Bonnin **Guió:** Amélie Bonnin, Dimitri Lucas **País:** França **Durada:** 94 min **Any:** 2025 **Gènere:** Comèdia dramàtica musical **Interpretació:** Juliette Armanet, Bastien Bouillon, François Rollin, Tewfik Jallab... **Música:** Keren Ann, Gonzales, Germain Izydorczyk, Theo Kaiser, Thomas Krameyer, Emma Prat, Pauline Rambeau de Baralon **Fotografia:** David Cailley **Distribuidora:** Syldavia Cinema **Estrena a Espanya:** 20/03/2026

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original en francès, amb subtítols en català

SINOPSI

La Cécile està a punt de complir el seu somni d'obrir el seu propi restaurant, quan el seu pare pateix un infart i ha de tornar al seu petit poble natal, lluny de la bulliciosa vida parisenca. Allà, hi ha un retrobament inesperat amb el seu amor de l'adolescència. A mesura que ressorgeixen els records, les seves certeses comencen a trontollar... (FilmAffinity)

CRÍTICA

13/05/2025 - CANES 2025: Amélie Bonnin signa un primer llargmetratge d'una senzillesa emocional aclaparadora, un musical orgànic amb arrels locals que ressonen universalment

“Res no es perd, tot es transforma”. En matèria cinematogràfica, les millors receptes són atemporals, ja que els sentiments humans provenen tots de la mateixa font. Tanmateix, cal saber combinar-los amb gust i art, com demostra magistralment **Amélie Bonnin** amb *Partir un jour*, el seu primer llargmetratge, que ha estat l'encarregat d'inaugurar fora de competició el 78è Festival de Canes. Es tracta, en efecte, “d'una cuina refinada, hereva de la tradició francesa”, en forma de comèdia musical regional que la jove cineasta desplega amb una frescor irresistible, tocant amb delicadesa totes les fibres sensibles de l'emoció i jugant amb habilitat i sense pretensions amb tots els codis del gènere.

“Que amable per fer menjar per als idiotes del barri”. A dues setmanes de la inauguració del seu propi restaurant, la Cécile (**Juliette Armanet**), una xef famosa gràcies a un popular programa de televisió, dona el vistiplau a la proposta del Sofian (**Tewfik Jallab**), la seva parella i soci, d'anar uns dies al camp amb els seus pares (**François Rollin** i **Dominique Blanc**), ja que el seu pare, amb qui té una relació tensa, ha patit un tercer infart. La tornada es complica per un descobriment que la Cécile decideix guardar completament en secret i que viu com una molt mala sorpresa: està embarassada. Tot això sense oblidar la confusió derivada del retrobament amb els amics de l'adolescència, entre els quals hi ha en Raphaël (**Bastien Bouillon**), el seu antic amor platònic...

Hi són presents tots els ingredients propis d'un melodrama (l'enfrontament amb la imminent desaparició dels pares i la nostàlgia del pas del temps i d'una joventut que s'acaba), una comèdia social (la vergonya enterrada de l'origen humil, l'abisme entre la vida de província amb les seves discoteques, motocròs i desfogaments etílics, i una vida que s'ha de construir en un altre lloc), o un retrobament romàntic. Però tot és qüestió de dosificar per crear un plat amb firma pròpia, per insuflar un toc personal. En submergir la seva protagonista (ahora “*girl next door*” i carismàtica) en aquesta fissura temporal, la cineasta francesa (que va escriure el guió amb **Dimitri Lucas**) aconsegueix trobar l'equilibri perfecte i el ritme adequat, de manera que aborda una onada d'emocions existencials sense forçar en cap moment els sentiments, que prefereix deixar fluir a través de les lletres de les dotze cançons que recorren poderosament la pel·lícula i s'integren a la perfecció a la trama.

Partir un jour és una comèdia musical, una veritable poció màgica que conté èxits francòfons mundialment coneguts (**Stromae, Michel Delpech, Dalida, Céline Dion, Axelle Red, Bénabar, RSK, Claude François, K-Maro, Claude Nougaro** i **2Be3**) completament reinterpretats que envolten la pel·lícula en un torrent d'associacions sorprenents, caracteritzades per un humor i una tendresa que s'amaguen darrere d'una façana enganyosa de simple escapada campestre en la qual els aperitius se succeeixen l'un darrere l'altre. Es desprèn un perfum embriagador que barreja nostàlgia i alegria de viure, rialles i llàgrimes, autenticitat i arquetips. Encara que hi ha la possibilitat que alguns aixafaguitarres intentin negar l'audàcia, el mestratge, la claredat i la sinceritat d'un primer llargmetratge notable en la seva falsa modèstia (alguns cors s'entesten a congelar-se en nom de l'intel·lecte i sota la coartada de l'anàlisi del gran art cinematogràfic), la veritat és que *Partir un jour* representa una escala cinematogràfica literalment fulminant per a qui sàpiga deixar-se portar i obrir els seus sensors emocionals.

Fabien Lemerrier - cineuropa.org